

Dijaspora šalje više nego što turizam zaradi od ljeta, piše u subotu Večernji list, nakon istraživanja o tome kako iseljenici percipiraju Hrvatsku.

Iseljenici smatraju da su najveće prednosti domovine more i prirodni krajolici, tradicija, kulturna baština, gostoljubivost, gastromonomija, bogata povijest, a najveći nedostaci slaba ekonomija, neučinkovita politička vlast, nasljeđe komunizma, niska razina demokracije i političke kulture, nedostatak zajedništva, skrb o okolišu...

Iako prema popisu stanovništva u Hrvatskoj živi manje od četiri milijuna stanovnika, ona se zapravo može podičiti s 8 milijuna "svojih? ljudi.

Izuzmemo li Hrvate u Bosni i Hercegovini i hrvatske manjine u susjednim zemljama, činjenice govore kako još više od 4 milijuna hrvatskih iseljenika i njihovih potomaka živi na raznim svjetskim meridijanima i paralelama.

Među njima su najbrojniji potomci onih koji su, željni kruha i slobode, odlazili iz domovine još od kraja 19. i početka 20. stoljeća. Uglavnom su dobro integrirani i poštovani u novim zajednicama, od Kanade i Sjedinjenih Američkih Država preko Argentine i Čilea do Australije i Novog Zelanda.

Predstavljaju snažan potencijal političke, društvene i gospodarske moći. Međutim, pitanje je u kojoj mjeri oni "osjećaju" Hrvatsku, što im znači hrvatski identiteti što bi ih moglo privući da više posjećuju domovinu svojih predaka te da ulažu, promoviraju je i lobiraju za njezine političke interese. U iseljenoj Hrvatskoj su i djeca političkih emigranata nakon Drugoga svjetskog rata. Ti su ljudi prilično integrirani, ali iznimno osjetljivi na ideološke teme u domovini pa često unose žar u društvene aktivnosti svojih zajednica.

Tu drugu, izvandomovinsku Hrvatsku čine i vrhunski znanstvenici, humanisti, stručnjaci i gospodarstvenici, koji se nisu zadovoljavali stanjem u bivšoj Jugoslaviji te su u potrazi za slobodom i demokracijom i boljim uvjetima života i rada gradili svoje karijere na Zapadu pa danas čine elite tamošnjih društava. Njima su se pridružili oni koji su Hrvatsku napuštali posljednjih trideset godina — od profesionalaca, koji su se zahvaljujući svojim talentima, znanjima i kreativnosti brzo integrirali u nova društva, do onih koji su u potrazi za bolje plaćenim poslovima i pravednijim društvima postali privlačna i još uvijek jeftina radna snaga brzorastućim zapadnim gospodarstvima.

Ne smijemo zaboraviti ni naše gastarbajtere, koji su od šezdesetih godina prošlog stoljeća trbuhom za kruhom odlazili u Njemačku, Austriju, Švicarsku i druge zapadne zemlje. Dok su oni jednom nogom stalno u domovini, njihova su djeca obrazovani i dobrostostojeći građani svijeta, koji rado ljetuju u Hrvatskoj, slušaju hrvatsku glazbu i radije navijaju za Hrvatsku nego za reprezentacije zemlje u kojoj su rođeni.

Bez obzira na raznolikost te hrvatske dijaspor, moramo priznati da je to golema snaga koje počesto nismo niti svjesni. Ili pak odlazimo u krajnost pa od tih ljudi imamo potpuno kriva očekivanja i doživljavamo ih više kao stereotip, a manje kao dio velikog hrvatskog bića koje bi valjalo čuti, istražiti, privući, piše za Večernji list Božo Skoko. (Hina)

Dijaspora šalje više nego što turizam zaradi od ljeta

Kategorija: VIJESTIAžurirano: Subota, 02 Srpanj 2022 09:57

Objavljeno: Subota, 02 Srpanj 2022 09:57

